

SERVIESVERVEN EN LACH YOGGA

DE NIET-ECHT GRAPPIGE BACHELOR PARTY

Serviesverven, buikdanslessen: normaal maakt Maud Beucker Andreae (37) er niet eens een dinsdagochtend voor vrij, maar voor een *bachelors* mag ze er hele zaterdagdagen voor blokken. Om dan tot het krieken van de dag met 'vriendinnen' in een ranzige kroeg te staan. 'Geen idee waarom we met z'n allen dit feestje in stand houden.'

Ik houd van huwelijken.

Van de roerende woorden van een trotse oudere broer, van de mierzoete toespraak van het lagereschoolvriendinnetje – ‘bij jou thuis kregen we altijd speculaasjes bij de thee’ – en van de slissende ambtenaar van de burgerlijke stand die met een indrukwekkende regelmaat de bruid Liset, dan weer Liselot noemt. Van de lamme bulderlach-oom die overal doorheen tettert. Zelfs van het eeuwig koud hebben in de kerk, honger hebben op de receptie en enorm moeten plassen tijdens de ceremonie. En zeker van het dansen op de noodzakelijk meegebrachte gympen op wederom die dj met saxofoon. Kortom, van het ja-woord tot en met de *midnight snack*, mij heb je. Slechts één klein pre-dingetje vind ik een smet op het festijn, tenminste, als ik tot de *inner circle* van de *bride to be* behoor. Dat wordt maanden van tevoren duidelijk via de mail. Die ene, die begint met ‘Lieve vriendinnen van de bruid...’. Een *save the date* voor streetdance, serviesverven en tarotkaarten leggen. Alles waar ik zelf niet eens een dinsdagochtend voor zou opgeven, maar nu een complete zaterdag voor mag blokken. En op zijn minst 150 euro voor moet overmaken.

VARKENSKNUFFELEN

De *bachelors* is een dag vertier met de ‘twintig besten’ van de bruid. Al gauw blijkt vertier een subjectief begrip. Maar hé, het gaat om de bruid! Dus knuffel je met varkens en bak je muffins met vriendinnen die niet per se jouw vriendinnen zijn. En soms zelfs verre van; zo zat ik ooit tijdens een vrijgezellen naast een tien jaar oudere schoonzus van de bruid. De afgelopen jaren had ze vijf *nanny's* versleten – ‘Vind maar eens een goeie!’. Hetzelfde gold voor de werkster. Helaas was de (laffe) pleetruc niet mogelijk; we bevonden ons op een boot. Nul vragen aan mij, maar wel een uiteenzetting van de complete verbouwing van haar grotemensenhuis in Aerdenhout verder, was ik bij het van boord gaan kapot – en we moesten nog de hele dag. Nog een tandje erger was de workshop improvisatietoneel van een later vrijgezellenfeestje. Kijken naar *De Lama's* of *De vloer op* kan ik al niet aan, dus zélf lekker gek doen was oprecht een marteling. In de hoop geen beurt te krijgen, keek ik voortdurend naar beneden – een truc die vroeger bij economieles bijzonder goed werkte en ook nu leek te lukken. Maar vlak voor het eind werd ik alsnog gestrikt; ik moest een rokende wijnliefebster à la *Absolutely Fabulous* spelen. Vijf hele lange minuten ging ik door de grond, maar de anderhalf uur ‘*not me, not me*’ vooraf was misschien nog wel erger. Vriendin L. pakte het op de bachelors van haar nichtje handiger aan; zij meed haar afgang door tijdens een buikdansles een half uur op de wc te bivakkeren, met de deur op een kier, totdat ze zag dat het rondje ‘laat zien wat je hebt geleerd’ voorbij was.

KNALLEN BIJ RIESJ

Toegegeven, ook ik heb me weleens schuldig gemaakt aan het versturen van de gevreesde *save the date*-mail. Mijn eerste bachelors had ik op mijn 27e, en o wat waren we nog jong en onwetend. Hoewel toen officieel niet in de organisatie, zat ik wel in het adviesorgaan. Het werd er een uit het boekje. We verzamelden lekker vroeg in de

Om 3 uur 's nachts hoopte ik vurig dat de lammigheid van de bruid doorzette, zodat ik haar en mezelf in een taxi kon zetten. Het werd 5.30

ochtend. Programmapunt één: een rugbytraining (de bruid was een stoere), met onder meer in volle vaart een door de trainer vastgeklemd stootkussen van anderhalve meter omver rennen. ‘Zoals een leeuw zijn prooi pakt’, riep hij nog als tip. Gedurfd zette ik een sprint in, om vlak voor mijn prooi toch zodanig mijn hakken in het zand te zetten, dat ik het kussen eerder een lieflijk kopje gaf dan verpletterde. Hoewel de meesten mijn voorbeeld volgden, werden we na afloop alsnog geronseld door het eerste (en enige) damesteam, ‘of we een keer mee wilden trainen?’ Na een high tea en een cursus lachyoga (om te huilen) volgde het diner, alwaar de twintig liedjes werden gedraaid die ieder van ons bij de bruid had bedacht. Mocht zij raden wie welk nummer had gekozen. Het valt in de categorie ‘onderonsjes inleveren’, wat ik ook op de bachelors die volgden vaak heb mogen doen. En zelfs – of juist – bij mijn beste vriendinnen word ik iedere keer blanco als ik een voorwerp moet kopen ‘dat jullie vriendschap symboliseert’ of ‘die keer dat jullie zo vreselijk de slappe lach hadden’ moet omschrijven, waardoor ik begin te twijfelen of onze vriendschap niet uitermate leeg en ingekakt is.

In mijn huidige leeftijdscategorie (35+) is de bachelors helaas nog steeds niet van de baan. Maar van de genodigden heeft inmiddels zo'n driekwart kinderen; alle begrip dat dit deel weinig zin heeft om het licht uit te doen bij een veelzeggende tent als ‘Knallen bij Riesj’ om de *day after* op twee uur slaap naar TunFun te gaan. Omdat de bruid de vraag ‘hoe was je vrijgezellen’ wel graag wil kunnen beantwoorden met een 5 in de klok worden (echte) vrijgezellen – zoals ik – geacht die 5 mee aan te tikken. Zo stond ik laatst weer om drie uur 's nachts in een ranzige tent aan het Rembrandtplein naast de lamme aankomende bruid, vurig te hopen dat die lammigheid ietsjes doorzette, zodat ik haar en mezelf in een taxi naar huis kon zetten. Het werd 5.30.

GEEN GELD ÉN GEEN ZIN

Hoewel ik mannen niet wil volgen in hun uitgavepatroon voor een bachelors (500 euro voor een weekend is niet ongewoon), doen zij het toch beter. Kans is groot dat ze mijn klaagzang niet eens herkennen; als je niet wilt/geen tijd/geen geld hebt, ga je toch niet? Goed punt. Ik heb weleens nachten wakker gelegen hoe ik het dagprogramma van een bachelors kon gaan skippen (geen geld én geen zin), zonder dat ik de bruid zou beledigen. En hoe ik dan bij de organisatie zou kunnen aanklaarten dat ik graag ‘maar’ 100 euro in wilde leggen in plaats van het volle pond. Tijdverspilling! Uiteindelijk mailde ik iets over ‘familieverplichtingen’ (toen ik de bewuste dag even ging lunchen met mijn zusje voelde het slechts als halve leugen) en was de bruid op de dag zelf veel te hyper om zich bezig te houden met mijn latere komst.

Ook leuker van de mannelijke bachelors; ze zijn niet bang om de bruidegom een beetje af te zeiken. Ergo; hun dag bevat een stuk meer humor dan die

van de kralen-rijgende equivalent. En als vriendinnen al proberen om de aanstaande bruid te pesten, slaan ze vaak net de plank mis. Net als bij de vrouwelijke cabaretier die seksgrappen maakt en de journalist die geestiger probeert te zijn dan de clown die hij interviewt geldt; doe maar niet.

BABYSHOWER-DISPENSATIE

Wat dan wel? Na even rondvragen blijkt dat velen met mij bedenkingen hebben bij het fenomeen vrijgezellen. Geen idee waarom we met z'n allen het feestje toch in stand houden. Hierbij opper ik dan ook ‘de bachelors nieuwe stijl’. Deze begint om een uur of zes. Deze bestaat uit een potje bowlen of een pubquiz (oké, beide zijn vrij persoonlijk mijn lievelings), ergens een simpel pastaatje eten met wat lekkere wijnen op tafel en iedereen mag huiswaarts wanneer-ie wil. En: wie heeft bedacht dat alleen vriendinnen mogen komen? Vrienden, broers, *gay best friends*; bij de bachelors nieuwe stijl zijn ze meer dan welkom. Rest mij alleen nog de hoop uit te spreken dat de babyshower niet net zo populair wordt als de bachelors – sommige dingen uit de VS moeten vooral trans-Atlantisch blijven. Toen vriendin K. op een zondagmiddag met een pamper op haar hoofd samen met vijftien vrouwen ‘luier op, luier af’ aan het spelen was (‘Is een potje Olvarit € 1,09 of € 2,09?’), kwam ze ook tot die conclusie. Nippend aan de Jip en Janneke-champagne besloot ze zichzelf vanaf die dag eeuwige babyshower-dispensatie te geven. Maar ook zonder dit trauma gun ik mezelf hetzelfde. Ik pleit voor de vervanger, de steeds meer voorkomende baby-borrel: een feestje, voor man en vrouw, als het kind reeds geboren is. Dan is er tenminste nog wat te zien – de baby –, wat te drinken – wijn – en hebben de verse ouders het voordeel dat ze het gros van het kraambezoek in één keer kunnen afvinken. Babyborrels en bachelors nieuwe stijl, kom maar op, hiervoor wil ik best wat ‘*dates saved*’. Als ik tenminste nog welkom ben. ■

TEKST MAUD BEUCKER ANDRÉAE BEELD KALLE GUSTAFSSON / FIGAROPHOTO / HOLLANDSE HOOGTE

Mannen
zeggen gewoon;
als je niet wilt/
geen tijd/geen
geld hebt voor
de bachelors,
ga je toch niet?
Goed punt